

Sygn. akt II K 316/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2018 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Arleta Agata

przy udziale Prokurator Edyty Ulatowskiej - Stojak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23.05., 20.06., 13.10. i 21.12.2017 r., 27.03., 5.06., 20.06., 24.08. i 25.09.2018 r. sprawy przeciwko

R. O. O. (1) urodz. (...) w m. (...) ((...))

syna O. i S. z d. R.

oskarżonego o to, że:

1. w okresie czasu od 10 lutego 2012 roku do 29 listopada 2016 roku w miejscowości L., woj. (...) znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją żoną J. B. w ten sposób, że wszczynał awantury domowe, wyzywał słowami wulgarnymi i obraźliwymi, groził pozbawieniem zdrowia, także przy użyciu noża oraz podpaleniem mieszkania, zakłócał spokój nocny, rzucał w żonę różnymi przedmiotami, niszczył wyposażenie mieszkania, a nadto bił pokrzywdzoną pięściami po całym ciele i głowie, szarpał popychał ciągnął za ręce i włosy, przyduszał poduszką, kopał po żebrach, wykręcał jej palce, a nadto w dniu 28.11.2016 r. zamknął ww. w łazience i usiłował nałożyć jej na szyję pętlę wykonaną z paska od szlafroka,

tj. o czyn art. 207 § 1 k.k.

2. w okresie od dnia 1 czerwca 2016 roku do 2 listopada 2016 r. w L., woj. (...) dokonał przywłaszczenia powierzonego mu przez K. H. (1) samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) o wartości 170 tys. zł na szkodę K. H. (2),

tj. o czyn art. 284 § 2 k.k.

3. w okresie od bliżej nieustalonego dnia czerwca 2016 roku do dnia 26 października 2016 roku w L. i w W., woj. (...) oraz w G., woj. (...) w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wypowiadał groźby karalne pozbawienia życia i zdrowia wobec K. H. (1), które wzbudziły u niej uzasadnioną obawę ich spełnienia,

tj. o czyn art. 190 § 1 kk w zw. z art. 12 k.k.

4. w dniu 25 grudnia 2015 roku w L., woj. (...) zaatakował D. L. nożem, w wyniku czego spowodował u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci ran kłutych powierzchniowych skóry i tkanki podskórnej okolicy nadbrzusza i lewego ramienia, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności ciała lub rozstrój zdrowia na czas poniżej 7 dni,

tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k.

orzeka

I. Uznaje oskarżonego R. O. O. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 207 § 1 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Uznaje oskarżonego R. O. O. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 2 aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.

III. Uznaje oskarżonego R. O. O. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 3 aktu oskarżenia czynu ciągłego, stanowiącego przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy powołanego jako pierwszy przepisu wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności.

IV. Uznaje oskarżonego R. O. O. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 4 aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności.

V. Na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. kary wymierzone oskarżonemu w punktach I, II, III i IV wyroku łączy i orzeka karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

VI. Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. wykonanie kary łącznej orzeczonej wobec oskarżonego w punkcie V wyroku warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby.

VII. Na mocy art. 72 § 1 pkt 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby, poprzez składanie pisemnych sprawozdań jeden raz na kwartał.

VIII. Na mocy art. 73 § 1 k.k. oddaje oskarżonego pod dozór kuratora.

IX. Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 Ustawy o kosztach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1.000 (jednego tysiąca) złotych tytułem zwrotu części kosztów sądowych, zwalnia go z obowiązku zwrotu pozostałych kosztów sądowych i przejmuje je na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 316/17

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 27 września 2018 r. ,

w części dotyczącej kary, zgodnie z treścią art. 423 § 1a k.p.k.

Sąd, na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego podczas rozprawy, ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony R. O. O. (1) był obywatelem Egiptu, zawarł związek małżeński z J. L. w 2006 r. na terenie Egiptu. Małżonkowie przyjechali do Polski, zamieszkali w L., przy ul. (...), oskarżony uzyskał prawo pobytu w Polsce. W dniu (...) urodził się im syn G. O.. Od 2010 r. między nimi dochodziło do nieporozumień małżeńskich, po których wybaczały sobie i kontynuowali pożycie małżeńskie. Oskarżony od lutego 2012 r. nadużywał alkoholu, pod jego wpływem urządzał awantury domowe, podczas których wyzywał żonę słowami powszechnie uważanymi za wulgarne i obelżliwe, groził pozbawieniem życia i zdrowia, w tym przystawiał jej nóż do szyi, zapowiadał, że podpali dom, w których mieszkali. Zdarzało się, że oskarżony zakłócał żonie spokój nocny, gdyż wracał w nocy nietrzeźwy do domu i wszczynał awantury, ponadto niszczył wyposażenie mieszkania i rzucał w żonę różnymi przedmiotami. Ponadto oskarżony bił pokrzywdzoną pięściami po całym ciele i głowie, szarpał, popychał, ciągnął za ręce i włosy, przyduszał poduszką, kopał po żebrach, wykręcał jej palce. Powodami awantur były między innymi podejrzenia żony oskarżonej o

związki oskarżonego z innymi kobietami. W dniu 28 listopada 2016 r. oskarżony wszczął kolejną awanturę, używając przemocy zaciągnął żonę do łazienki, gdzie zamknął ją, groził, że ją udusi, wyciągnął pasek z jej szlafroka i chciał założyć pętlę wykonaną z paska od szlafroka na jej szyję. Następnego dnia żona oskarżonego złożyła zawiadomienie o przestępstwie i w tym dniu oskarżony został zatrzymany.

Około maja 2014 r. oskarżony poznał pokrzywdzoną K. H. (1), pokrzywdzona zakochała się w nim, oskarżony również deklarował jej miłość. Oskarżony spotykał się z K. H. (1) w L. i W., wskazał jej, że był żonaty, ale zamierzał się rozwieść. K. H. (1) zamierzała związać się z nim na stałe, oskarżony zaproponował jej wspólne przedsięwzięcie gospodarcze, pokrzywdzona zgodziła się i zainwestowała na ten cel kwotę 50.000 złotych, oskarżony miał je zwrócić w ciągu 3 miesięcy. Jednak oskarżony nie zwrócił tych pieniędzy mimo upływu wyznaczonego terminu. W dniu 15 grudnia 2015 r. K. H. (1) zawarła umowę leasingu samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) o wartości 137.398,37 zł, a przy uwzględnieniu opłat leasingowych jego wartość wynosiła około 170.000 złotych. Pokrzywdzona odebrała ten samochód i miała spłacić jego wartość oraz koszty leasingowe w 60 ratach. Wówczas korzystała z innego samochodu, oskarżony przekonał ją, by użyczyła mu ten samochód, zapewnił, że będzie spłacał raty leasingowe, pokrzywdzona zgodziła się, zastrzegła, że użyczyła mu ten samochód do czasu, gdy sprzeda użytkowany przez siebie pojazd. W czerwcu 2016 r. z K. H. (1) skontaktowała się żona oskarżonego i wskazała jej, że pozostaje on w związku małżeńskim z nią i nie zamierzał się rozwodzić. K. H. (1) postanowiła zerwać znajomość z oskarżonym i zażądała zwrotu użyczonego mu pojazdu. Oskarżony odmówił zwrotu samochodu, a gdy K. H. (1) ponawiała żądania zaczął jej grozić, że ją zabije, zleci jej zabójstwo osobom ze świata przestępczego albo obleje jej twarz kwasem. Groźby te oskarżony wypowiadał osobiście wobec pokrzywdzonej i również w trakcie rozmów telefonicznych. Pokrzywdzona traktowała groźby oskarżonego poważnie i wzbudziły u niej uzasadnione obawy ich spełnienia.

W dniu 2 listopada 2016 r. K. H. (1) złożyła zawiadomienie o przestępstwie przywłaszczenia przez oskarżonego leasingowanego przez nią samochodu i gróźb karalnych wypowiedzianych przez oskarżonego. Policja zatrzymała w dniu 6 listopada 2016 r. samochód pokrzywdzonej na działce w L., przy ul. (...), gdzie mieszkał oskarżony. Pojazd pokrzywdzonej miał otarcia powłoki lakierniczej z lewej strony pojazdu. Pokrzywdzona odebrała ten pojazd po dokonaniu oględzin.

W dniu 25 grudnia 2015 roku odbywało się spotkanie świąteczne u J. B. i oskarżonego, na które stawili się brat pokrzywdzonej D. L. i inni członkowie jej rodziny. W trakcie przyjęcia oskarżony znieważył żonę słowami wulgarnymi, jej brat D. L. zwrócił mu uwagę, by tego nie robił. Doszło do sprzeczki między nimi, D. L. zaproponował, by wyszli na zewnątrz i wyjaśnili sobie wzajemne pretensje. Oskarżony wyszedł przed budynek, podszedł do swojego samochodu i wyciągnął z niego nóż, którym zaatakował D. L.. Oskarżony zadał pokrzywdzonemu powierzchowne rany klute skóry tkanki podskórnej okolicy nadbrzusza i lewego ramienia. Pokrzywdzony musiał udać się do szpitala na zszywanie ran, pozostały mu blizny na ciele. obrażenia te skutkowały naruszeniem czynności ciała na czas poniżej 7 dni. Siostra pokrzywdzonego – J. B. przekonała go, by nie zgłaszał zdarzenia na Policji i wówczas tego nie zgłosił, uczynił to dopiero jak J. B. złożyła zawiadomienie o znęcaniu się nad nią przez oskarżonego.

Sąd Rejonowy w Legionowie postanowieniem z dnia 2 grudnia 2016 r. zastosował wobec oskarżonego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania. Środek ten był stosowany do dnia 20 czerwca 2017 r. Pokrzywdzona w październiku 2017 r. stwierdziła, że chciała ponownie zamieszkać z oskarżonym, cofnęła powództwo o rozwód i zamieszkali oni razem.

Sąd zważył, co następuje:

Oskarżony i oskarżycielka zawarli związek małżeński w 2006 r., zamieszkali w domu należącym do oskarżycielki posiłkowej w L., przy ul. (...). Pożycie małżeńskie układało się w miarę pomyślnie do 2012 r. Od lutego 2012 r. oskarżony nadużywał alkoholu, pod jego wpływem urządzał awantury domowe, podczas których wyzywał żonę słowami powszechnie uważanymi za wulgarne i obelżywe, groził pozbawieniem życia i zdrowia. Ponadto oskarżony używał przemocy fizycznej wobec żony, poprzez szarpanie, popychanie, bicie pięściami po całym ciele i głowie, ciągnięcie za ręce i włosy, przyduszanie poduszką, kopanie po żebrach, wykręcanie jej palców. Ponadto zakłócał żonie

spokój nocny, gdyż wracał w nocy nietrzeźwy do domu i wszczynał awantury, niszczył wyposażenie mieszkania i rzucał w żonę różnymi przedmiotami w mieszkaniu. Pokrzywdzona chciała utrzymać trwałość związku małżeńskiego, choćby ze względu na syna, który urodził się w lutym 2008 r. i wybaczała oskarżonemu kolejne awantury, a nawet przekonała brata D. L., by nie złożył zawiadomienia o przestępstwie uszkodzenia ciała w dniu 25 grudnia 2015 r. Listopad 2016 r. był okresem nasilonej agresji ze strony oskarżonego, pokrzywdzona uciekała przed nim z własnego domu i zgłosiła zdarzenie dzielnicowemu. W dniu 28 listopada 2016 r. oskarżony wszczął kolejną awanturę, używając przemocy zaciągnął żonę do łazienki, gdzie zamknął ją, groził, że ją udusi, wyciągnął pasek z jej szlafroka i chciał założyć pętlę wykonaną z paska od szlafroka na szyję żony. Pokrzywdzona uznała, że nie mogła dłużej oczekiwać z oficjalnym zgłoszeniem zachowania oskarżonego, gdyż oskarżony mógł pozbawić jej życia. W dniu 29 listopada 2016 r. żona oskarżonego złożyła zawiadomienie o przestępstwie i w tym dniu oskarżony został zatrzymany, co położyło kres przemocy stosowanej przez niego wobec żony.

Analiza okresu od lutego 2012 r. do listopada 2016 r. wskazuje, że były to ciągle, regularne awantury wszczynane bez żadnych racjonalnych powodów, podczas których oskarżony dążył z całą stanowczością do poniżenia i podporządkowania mu żony.

Dla przyjęcia, iż zachowanie sprawcy realizuje znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 207 § 1 k.k. konieczne jest, aby zachowanie sprawcy miało charakter wielodziałaniowy. Pojęcie znęcania się w podstawowej postaci, ze swej istoty zakłada powtarzanie przez sprawcę w pewnym przedziale czasu zachowań skierowanych wobec pokrzywdzonego. Zatem, poza szczególnymi przypadkami, dopiero pewna suma tych zachowań decyduje o wyczerpaniu znamion przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. (por. post. Sądu Najwyższego z dnia 11.12.2003 r., IV KK 49/03, opubl. w LEX'ie nr 108048). Dla realizacji znamion tego typu czynu zabronionego wymaga się systematycznego powtarzania się zachowań naruszających określone dobra prawne. W niniejszej sprawie właśnie z taką sytuacją mamy do czynienia, gdyż oskarżony w ww. okresie systematycznie powtarzał zachowania wymierzone w nietykalność cielesną żony, a ponadto wolność i cześć żony, wyrządzał jej przez to cierpienia psychiczne i fizyczne.

Należy zwrócić także uwagę, iż o uznaniu określonego zachowania jako znęcania musi decydować ocena obiektywna, a nie subiektywne odczucie pokrzywdzonych. Zatem konieczne jest odwołanie się do ocen ogólnospołecznych, tj. wartości wyrażających się w normach etycznych i kulturowych. Oskarżony przez okres ponad 4 lat i 9 miesięcy dopuszczał się znęcania psychicznego nad żoną, wielokrotnie ją znieważał i poniżał, groził pozbawieniem życia, pobiciem, ponadto wielokrotnie dopuścił się fizycznej przemocy wobec żony.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 21.10.1999 r., sygn. akt V KKN 580/07 nie wyczerpuje znamion przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. sytuacja, gdy pokrzywdzony nie odczuwa zachowań sprawcy jako zbyt dotkliwych i gdy potrafi się przeciwstawić krzywdzącemu zachowaniu sprawcy. W niniejszej sprawie oskarżony miał przewagę fizyczną nad pokrzywdzoną, był od niej znacznie silniejszy, a ponadto pokrzywdzona nie potrafiła się skutecznie mu przeciwstawić.

Przemawia to jednoznacznie za uznaniem, że zachowania oskarżonego wobec żony powinny być zakwalifikowane jako występki z art. 207 § 1 k.k.

Pokrzywdzona K. H. (1) w dniu 15 grudnia 2015 r. zawarła umowę leasingu samochodu marki M. (...) (umowa z k. 55-56,57). Wykonywała wobec tego samochodu uprawnienia właścicielskie i wydała go do czasowego użytkowania oskarżonemu, oskarżony wiedział, że samochód ten był mu wydany czasowo i miał go zwrócić po zgłoszeniu żądania zwrotu. Takie żądanie pokrzywdzona wystosowała wobec niego w czerwcu 2016 r. i później wielokrotnie ponawiała. Oskarżony nie miał żadnego uprawnienia do zatrzymania tej rzeczy i uchylając się od obowiązku zwrotu faktycznie nadal władał rzeczą cudzą dla niego, którą nie powinien w żaden sposób rozporządzać. Tymczasem oskarżony potraktował siebie jako osobę uprawnioną do decydowania w jaki sposób rozporządzić tą rzeczą i nie wydał pojazdu osobie uprawnionej do jej zwrotu. Przemawia to za uznaniem, że oskarżony dokonał przywłaszczenia przedmiotowego pojazdu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2003 r., sygn. II KKN 273/01, Prok. i Prawo

2003/7-8/9). Niewątpliwie zatem uznać należy, że oskarżony dopuścił się przywłaszczenia cudzej rzeczy, która została mu powierzona przez właściciela, co wyczerpuje znamiona przestępstwa określonego w art. 284 § 2 k.k.

Oskarżony wielokrotnie groził K. H. (1), że ją zabije, pobije, naśle na nią osoby ze światka przestępczego, którzy pozbawią jej życia w okrutny sposób, ponadto zapowiadał jej, że obleje jej twarz kwasem i oszpeci.

Zgodnie z treścią art. 190 § 1 k.k. kto grozi innej osobie popełnieniem przestępstwa na jej szkodę lub szkodę osoby najbliższej, jeśli groźba wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2. Powołany przepis nie specyfikuje przestępstw, których zapowiedź warunkuje odpowiedzialność karną sprawcy (por. wyrok SN z 22.07.2010 r., III K 35/10). Penalizuje on zatem w szczególności groźby, które stanowią zapowiedź pozbawienia życia lub zdrowia adresata. Bez znaczenia pozostaje przy tym konkretny cel przyświecający sprawcy przy formułowaniu groźby, a nawet istnienie zamiaru jej realizacji (por. wyrok SN z 3.04.2008 r., IV K 471/07). Wystarczy, że wyrażając groźbę, sprawca chce albo przynajmniej godzi się na wywołanie u pokrzywdzonego uzasadnionej obawy jej realizacji. Co istotne, stan obawy pokrzywdzonego podlega determinacji z perspektywy tej osoby, niezależnie od obiektywnego niebezpieczeństwa realizacji groźby (zob. wyrok SN z 9.12.2002 r., IV KKN 508/99). Stan obawy powinien przy tym przystawać do zewnętrznych okoliczności, skoro w świetle art. 190 § 1 k.k. powinien on być uzasadniony (zob. wyrok SA w Krakowie z 4.07.2002 r., II AKa 163/02). Niewątpliwie grożąc pokrzywdzonej pozbawieniem życia i zdrowia, przy spełnieniu przesłanki wzbudzenia uzasadnionej obawy ich spełnienia, oskarżony dopuścił się popełnienia występku określonego w art. 190 § 1 k.k.

W dniu 25 grudnia 2015 r. oskarżony zaatakował D. L. nożem, zadając mu powierzchowne ranny klute nadbrzusza i lewego ramienia. obrażenia te spowodowały u niego naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej dni 7 (k.212). Przemawia to za uznaniem, że oskarżyciel publiczny prawidłowo zakwalifikował to zdarzenie w akcie oskarżenia jako przestępstwo z art. 157 § 2 k.k.

Stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu był znaczny, ze względu na długotrwałość przestępczych zachowań i wyrządzoną żonie krzywdę oraz cierpienia fizyczne, wartość przywłaszczonego samochodu, stan obawy wzbudzony w K. H. (1) oraz spowodowanie obrażeń ciała szwagra.

Oskarżony ma 36 lat, jest żonaty, ma na utrzymaniu syna w wieku lat 10, zdobył wykształcenie wyższe, prowadził działalność gospodarczą i zarabiał około 5.000 złotych miesięcznie (oświadczenie z k.374v), był raz karany, ale za rodzajowo inne przestępstwo (k.507).

Kara powinna przekonać oskarżonego i ogół społeczeństwa, że popełnianie przestępstw nie jest opłacalne i zamiast spodziewanych korzyści przynosi dolegliwości i ewentualnie konieczność naprawienia wyrządzonej szkody. Celem kary jest również kształtowanie w społeczeństwie szacunku dla norm prawnych i słusznym interesów innych osób oraz wskazywanie, że reguły współżycia społecznego wykluczają dopuszczalność przyjęcia możliwości dopuszczania się użycia przemocy fizycznej lub psychicznej wobec innych ludzi.

Jako okoliczności obciążające przyjęto długotrwały okres znęcania się, jego różnorodne formy i wyrządzone pokrzywdzonej cierpienia. Natomiast jako okoliczności łagodzące uznano to, że zachowanie oskarżonego nie było szczególnie brutalne poza zdarzeniem z dnia 28 listopada 2016 r., a oskarżony po opuszczeniu Aresztu Śledczego pogodził się z żoną i zamieszkał z nią wspólnie. Okolicznościami łagodzącymi są również odzyskanie samochodu przez K. H. (1).

Karami adekwatnymi do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów, dostosowanymi do warunków i właściwości osobistych oskarżonego oraz zdolnymi spełnić swe cele prewencji indywidualnej i generalnej powinna być kary:

- 8 miesięcy pozbawienia wolności za znęcanie się nad żoną,
- 5 miesięcy pozbawienia wolności za przywłaszczenie samochodu K. H. (1),

- 4 miesięcy pozbawienia wolności za groźby wobec K. H. (1),
- 3 miesięcy pozbawienia wolności za spowodowanie obrażeń ciała D. L..

Wszystkie przypisane oskarżonemu przestępstwa zostały dokonane w podobnym okresie czasu i stanowiły przejaw negatywnego zachowania oskarżonego. Sąd, przy wymiarze kary łącznej zastosowano zasadę znacznej absorpcji kar. Kara łączna 1 roku pozbawienia wolności jest adekwatna do celów zapobiegawczych kary łącznej i uwzględnia zachodzący związek przedmiotowy pomiędzy przypisanymi oskarżonemu przestępstwami.

Oskarżony był jeden raz karany za spowodowanie wypadku drogowego na karę 120 stawek dziennych grzywny, którą spłacił w dniu 22.01.2018 r. (k. 507). Ponadto oskarżony pojednał się z żoną, zamieszkał z nią i rozstał się z K. H. (1). Okoliczności te przemawiają za zastosowaniem wobec oskarżonego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, gdyż jej wykonanie nie jest konieczne do przekonania go o konieczności przestrzegania porządku prawnego. Jednocześnie możliwość zarządzenia wykonania kary powinna powstrzymywać oskarżonego do ponawiania bezprawnych zachowań wobec żony i innych osób. Okres próby został wyznaczony na 3 lata, gdyż jest to niezbędne do weryfikacji prognozy kryminalnej wobec oskarżonego. Kontrolę zachowania oskarżonego w okresie próby powinien sprawować kurator, stąd Sąd oddał go pod dozór kuratorski. Jednocześnie środek probacyjny informowania o przebiegu okresu próby powinien przypominać oskarżonemu o wymierzonej karze łącznej i możliwości zarządzenia jej wykonania, w razie popełnienia kolejnego przestępstwa lub powrotu do nagannych zachowań.

Oskarżony utrzymuje się z działalności gospodarczej, która nie przynosi stałych dochodów, wobec powyższego Sąd zasądził od niego kwotę 1.000 złotych tytułem zwrotu części kosztów sądowych, a w pozostałej części zwolnił go z obowiązku ich zwrotu.